

שלום לקהילה המרגשת שלנו,

שנת הלימודים החדשה כבר ממש מעבר לפינה, ואני רוצה לפתוח באיחולי שנה טובה לכל מי שחוזרות וחוזרים לכיתות, למסגרות החינוכיות, לסדנאות, להכשרות ולכל המרחבים שבהם מתקיים חינוך למיניות. מאחלת לנו שנה של עשייה משמעותית, סקרנות, למידה, שותפות והרבה מפגשים טובים בדרך. בחודשים האחרונים אנחנו מתכננות, מדמיינות ועובדות על השנה הקרובה, במיוחד עתה רוזנפלד, מנכ"לית האגודה, שעובדת במרץ מאחורי הקלעים כדי שכל הרעיונות שלנו יהפכו לתוכניות, מפגשים ופעילויות לאורך השנה. מתוך הרצון שהאגודה תהיה בית מקצועי משמעותי לעוסקות ולעוסקים בחינוך למיניות בישראל, בנינו לוח פעילות עם מפגשים, הרצאות והזדמנויות להיפגש, ללמוד ולחשוב יחד. לוח הפעילות מצורף לניוזלטר הזה, ואני ממש מקווה לפגוש אתכן ואתכם לאורך השנה.

אחד הדברים שחשובים לנו במיוחד השנה הוא להמשיך להגדיל ולחזק את הקהילה שלנו. בימים אלה נפתחת האפשרות לחידוש החברות והידידות באגודה, ואנחנו מזמינות את מי שכבר איתנו לחדש, ואת מי שעדיין לא הצטרפו לעשות זאת השנה. ככל שיותר נשות ואנשי מקצוע יהיו חלק מהאגודה, נוכל להמשיך לבנות יחד קהילה מקצועית חזקה, מחוברת ומשפיעה. כמו שאמרתי גם ביום העיון, אני מאמינה מאוד בכוח שיש בחיבור בינינו. יש בשדה שלנו המון ידע, ניסיון, יצירתיות ועשייה, והאגודה יכולה להיות המקום שבו כל אלה נפגשים, מתפתחים ומאפשרים לנו ללמוד אחת מהשנייה ולעבוד יותר בשותפות. אני חושבת שיש משמעות גם לעצם הבחירה שלנו לעבוד יחד, במיוחד בתקופה שבה הקיטוב והפילוג בחברה הישראלית הופכים את היכולת להקשיב, לשתף פעולה ולמצוא מכנה משותף לפחות מובנת מאליה. גם באופן שבו אנחנו בוחרות לעבוד כקהילה מקצועית יש מודלינג לערכים שאנחנו מבקשות לקדם בעבודה שלנו. בעיני, העבודה שלנו חשובה במיוחד עכשיו, אל מול האלימות הגואה בחברה הישראלית בשנים האחרונות, אני מאמינה שחינוך למיניות הוא אחד המענים המשמעותיים ביותר. כשאנחנו מדברות ומדברים עם ילדות וילדים, נערות ונערים על גבולות והסכמה, על יחסי כוח, על כבוד, אמפתיה, תקשורת, שוויון והדדיות, אנחנו מונעות אלימות ויוצרות אפשרות למערכות יחסים מיטיבות. בתקופה הזאת, לעשייה שלנו מתווספת משמעות נוספת ונחיצות גדולה מתמיד.

לכן לוח הפעילות שאנחנו שולחות הוא מבחינתנו רק הבסיס, אנחנו פתוחות מאוד להצעות, לרעיונות וליוזמות שלכן ושלכם. אם יש נושא שהייתן רוצות שנעסוק בו, מפגש שחסר לכן, רעיון לשיתוף פעולה או משהו שהייתם רוצים להביא לתוך הקהילה, נשמח לשמוע. אני נכנסת לשנת הפעילות הזו בהתרגשות גדולה, ומקווה שנצליח להמשיך ולבסס את הקהילה שלנו והעבודה המשותפת יחדיו. שתהיה לכולנו שנה טובה, שנה של שלום וחיבור מחדש.

סיון לוטן, עו"ס, מטפלת מינית מוסמכת, מרצה ומחנכת למיניות חיובית
יו"ר האגודה לחינוך מיני בישראל

האגודה לחינוך מיני בישראל גאה להציג:
פעילות שנתית תשפ"ז

2026	
אפריל	ספטמבר
מפגשי פורומים	סדנה מקוננת בכוונה תחילה מפגש פתיחת שנה אניה מילר הלל
13.04.2027	08.09.2026
מפגש גברים	אוקטובר
מאי	מפגש ארגונים
23.05.2027	15.10.2026
הרצאת זום כשגם הרב עושה פליסיטי: מיניות ויהדות	סדנה מקוננת דילמות אתיות בחינוך המיני
ד"ר חגית חודרינג גארסיא	יעל טל-סואה
מפגשי קהילה	נובמבר
יוני	מפגשי פורומים
יפורסם בהמשך	21.11.2026
יולי	הרצאת זום עדכון גרסה: בריאות מינית
יום העיון השנתי	מירב אורן
19.07.2027	סדנה פרונטלית אנדומטריוזיס בגיל ההתבגרות
אנדומטריוזיס ישראל	מפגשי קהילה

פרטים והפתעות נוספות בהמשך...
ליצירת קשר: sexed.aguda@gmail.com

האגודה לחינוך מיני בישראל שמחה להשיק את לוח הפעילות לשנת תשפ"ז

הקיץ עומד להסתיים ואנחנו באגודה לחינוך מיני בישראל מתרגשות לצאת לשנת פעילות רביעית עם תוכנית עשירה ומגוונת.

[ללוח הפעילות <<](#)

חדשות ואירועים

האגודה לחינוך מיני בישראל שמחה להזמין את חברי.ות וידידי.ות האגודה למפגש פתיחת שנה

בכוונה תחילה
מהנושא אל המטרה,
ומהמטרה אל המפגש

בהנחיית
אניה מילר הלל
מנכ"לית משותפת 'לדבר על זה', מחנכת למיניות,
מרצה ומדריכה, מנחת קבוצות מוסמכת.

8.9.2026
בשעה 20:30 בזום

ההשתתפות בהרצאה היא ללא עלות
לחברות. ימים וידידות. אגודה ומחנכת
בהרשמה מראש

בכוונה תחילה - מפגש פתיחת שנה עם אניה מילר הלל

ביום שלישי, ה-8.9.26 בשעה 20:30 נקיים מפגש פתיחת שנה בזום. שנה חדשה היא הזדמנות לעצור לרגע, לפני שנכנס שוב לתוך עשייה. במפגש ננוע מהזהות המקצועית של המנחה, דרך הכוונה והמטרה שלה, ועד לבחירות המתודיות שמהן נבנית סדנה. המפגש בהנחייתה של אניה מילר הלל, מחנכת למיניות ותיקה, בעלת ניסיון מקצועי רב שנים, ומנחת קבוצות מוסמכת. מחכות מאוד לראותכם!

[להרשמה <<](#)

של מי הגוף שלי? מיניות בגוף הפצוע והאחר רונה סופר, מחנכת למיניות מיטיבה וקולנוענית

השבוע כתבתי תסריט לסרט שלי. אני גם בימאית, גם מחנכת מוסמכת למיניות מיטיבה וגם נכה. אחת הסצנות האהובות עליי בתסריט היא סצנה שבה אחות נכנסת לחדרה של מטופלת צעירה שנפצעה בתאונת דרכים קשה. היא מסבירה לה שעכשיו היא עומדת לגעת בה באזורים אינטימיים ומבקשת את רשותה. יתרה מכך, בסוף התהליך הרפואי היא אף מגדילה לעשות: היא אומרת למטופלת שעכשיו תסגור את דלת החדר ותיתן לה כמה דקות של פרטיות, כדי שתוכל לחקור את גופה החדש ולהכיר את המגע החדש באיבר מינה. זוהי סצנה דמיונית לחלוטין, שלצערי לא קרתה לי מעולם. כן הייתי מטופלת צעירה. כן נפצעתי בתאונת דרכים קשה בשיאו של גיל ההתבגרות, שכולנו מכירים את המורכבות שלו. וכן, צוות רפואי נכנס לחדר שלי על בסיס יומיומי, נגע בי, הפשיט אותי, בדק אותי, רחץ אותי, הזיז אותי. אבל אף אחת מעולם לא ביקשה את רשותי. אני הייתי שייכת לאחיות ולרופאות.

בבית חולים אין פרטיות. אולי במידה מסוימת זה בלתי נמנע: בתי חולים נועדו להציל חיים ופועלים תחת לחץ, עומס ודחיפות. הגוף הופך למוקד של בדיקות ומדדים - גם בתהליך השיקום - שהוא קצת אחר מחדר מיון. שיקום הוא לא סדרת טלוויזיה על בית חולים עם מכשירים מצפצפים, חדר אחד עם המון מיטות מופרדות בוילון ומלא אנשי צוות החולפים במהירות בין מטופלים נאנקים שמתחלפים תכופות. שיקום הוא לטווח ארוך; הוא ערבים שקטים במחלקה אחרי יום מתיש בפיזיותרפיה, הוא יד רכה שמונחת על מצח בוער מחום. הוא מבקרים מותשים. הוא שגרה. הוא ייאוש שמכרסם בתקווה. ובתוך כל זה יש גוף: לא רק גוף שצריך לתקן, לא רק גוף שצריך ללמד ללכת, לנשום, להתלבש או לאכול ולחזור להיות "כמו כולם". גוף שהוא גם המקום שבו אנחנו מרגישות, מתביישות, מתענגות, מפנטזות, רוצות ולא רוצות. גם הגוף הפצוע ראוי ליחס למיניות שלו. הוא גוף ככל גוף, שאסור לנתק אותו מהזהות המינית שלו רק מפני שעכשיו הוא זקוק לטיפול.

נפצעתי בתאונת דרכים קשה בגיל 15. באמצע טיול לכנרת עם הצופים, בדרך חזרה הביתה, רבתי עם המדריכה. כל כך כעסתי ונעלבתי, וכילדה ג'ינג'ית רק רציתי לברוח ממנה. ברחתי לכביש. מכונית פגעה בי בכביש הבקעה והותירה אותי מוטלת על הכביש בין החיים למוות. אחרי הפציעה, ואחרי שהתעוררתי מהקומה, הועברתי לשיקום. שם למדתי מחדש כמעט הכול: איך לנשום, איך לאכול, איך להתלבש, איך לשלוט בסוגרים. אבל איש לא לימד אותי איך להכיר מחדש את הגוף הזה שנחת עליי כנערה צעירה. איש לא אמר לי שיהיה בסדר. שאחרי הטראומה אוכל ללמוד לחיות מחדש עם הגוף המורכב הזה. איש לא שאל אותי אם אני רוצה רגע להסתכל על עצמי. איש לא סיפר לי שאוכל בעתיד להיות בזוגיות מאושרת, אם ארצה, או להיות אמא, אם ארצה. איש לא אמר לי שמותר לי להתאבל על הגוף שאיבדתי, אבל גם להיות סקרנית כלפי הגוף שנשאר. ללמוד אותו. ללמוד לאהוב אותו למרות השוני, ואפילו, רחמנא ליצלן, לעוף עליו.

אתם יודעים, דברים כאלה שנערות מתבגרות חושבות עליהם. בגיל ההתבגרות הרי רוב בני הנוער עסוקים בלגלות את הגוף שלהם. הם בוחנים אותו במראה, משווים אותו לאחרים, מתביישים בו, נגעלים ממנו, מתאהבים בו, מתווכחים איתו. הם מגלים מגע, משיכה, עוררות, פנטזיות. אני עברתי את גיל ההתבגרות בחדרי אשפוז. במקום לגלות את הגוף שלי, למדתי בעיקר איך אחרים מגלים אותי: מטפלים בו ונוגעים בו, בי. הם מעולם לא ביקשו רשות, והרי הם צוות רפואי ואני מטופלת 74623. אבל הייתי גם רונה, נערה עם גוף, עם מיניות שרק התחילה להתפתח, עם סקרנות ועם פחדים. והפער הזה, בין הגוף כ"אובייקט רפואי" לבין הגוף כ"אני", הוא בעיניי אחד הדברים שאנחנו עדיין לא מדברות עליהם מספיק. רק שנים אחר כך הבנתי שמהו משמעותי היה חסר בשיקום שלי. זה לא רק שיקום גופני, אלא שיקום של תחושת הבעלות על הגוף.

אנחנו נוטים לחשוב שחינוך מיני מתחיל בשיחה על יחסי מין, על אמצעי מניעה או על הסכמה בתוך קשר זוגי. אבל בעיניי, במיוחד עבור אנשים עם מוגבלות, הוא מתחיל הרבה קודם. הוא מתחיל ברגע שבו איש או אשת צוות מסבירים מה עומד לקרות לפני שנוגעים בגוף. הוא מתחיל בשאלה "זה בסדר מבחינתך?", גם כשהטיפול הכרחי. הוא מתחיל בהכרה שגם אדם שזקוק לעזרה זכאי לפרטיות, לבחירה ולהסבר. הסכמה אינה רק הזכות לומר "לא". הסכמה היא גם הידיעה שהקול שלי חשוב. שאני שותפה למה שנעשה בגוף שלי. שלא מדברים מעל הראש שלי כאילו אינני נמצאת. שלא מזיזים אותי, מפשיטים אותי או בודקים אותי מבלי לזכור שיש כאן אדם, לא רק גוף.

זה חשוב במיוחד עבור אנשים עם מוגבלות, משום שחלקנו חיים לאורך שנים עם הרבה יותר ידיים על הגוף. ידיים של מטפלות, אחיות, פיזיותרפיסטיות, רופאות, משפחה. מגע הוא לפעמים חלק הכרחי מהחיים. דווקא משום כך צריך ללמד את ההבדל בין מגע טיפולי למגע אינטימי, בין מגע שאני מסכימה לו כי אני זקוקה לעזרה לבין מגע שאני רוצה, בין תלות לבין ויתור על בעלות. ושאלת השאלות: "למי שייך הגוף שלך?"

התשובה פשוטה: הוא שייך לי. גם אם אני זקוקה לעזרה. גם אם אני תלויה באחרים. גם אם בכל יום נכנסים לחדר שלי אנשי מקצוע רבים. גם אם הגוף שלי לא עושה את כל מה שהייתי רוצה שיעשה. הצורך בטיפול ובעזרה אינו מבטל את הזכות לאוטונומיה, ובוודאי שאינו מבטל את הזכות שלי למיניות.

זו הסיבה שאני חוזרת שוב ושוב אל אותה סצנה דמיונית שכתבתי. היא אינה פנטזיה על אחות מושלמת. היא פנטזיה על מערכת שיודעת לעצור לרגע. מערכת שמבינה שטיפול אינו מסתכם בהחלפת תחבושת או בבדיקה רפואית. הוא כולל גם את השאלה איך האדם יחזור להרגיש בבית בתוך הגוף שלו. שלה. כי שיקום אמיתי בעיניי אינו רק לגרום לגוף לתפקד טוב יותר. הוא גם לעזור לאדם להבין שהגוף הזה, גם אם השתנה באופן דרמטי, עדיין יכול להיות מקור לעונג, לאינטימיות, לסקרנות ולאהבה. לפעמים אפילו צריך לתת לכך רשות מפורשת, בעולם שממהר כל כך לראות בגוף הנכה גוף רפואי, תלוי, א־מיני.

כשגדלתי הבנתי עד כמה המצב הזה עקום. למדתי קולנוע ועברתי הכשרה למיניות מיטיבה, בין היתר בעמותת "דלת פתוחה". הבנתי שנכות ומיניות הם נושאים שראויים ליחס. דווקא מהיום שבו הרגשתי שאיבדתי את הגוף שלי, התחלתי להבין כמה גוף יש לי. יצרתי סרטים בנושא, שלהפתעתי הרבה זכו לתהודה.

היום אני מחנכת מוסמכת למיניות מיטיבה, קולנוענית ונכה שמתגאה בגופה הלא מושלם. אני מעבירה הרצאות ומנהלת [עמוד אינסטגרם עסיסי](#). מוזמנים! חשוב לי להביא לעולם את הבשורה ה"משוגעת", שגם אנשים עם גוף מורכב הם מיניים. אנחנו יכולות לפנטז, לרצות, לאונן (בדרכנו), להתאהב, להכיר את גופנו, לבקש מגע, לסרב למגע ולשנות את דעתנו. יש לנו הזכות לומר "לא" כשמגע אינו נעים לנו, ויש לנו גם הזכות החשובה לא פחות לומר "כן, אני רוצה". בפודקאסט שלי, "[לוחשת בקול רם](#)", ובעבודה שלי כמחנכת למיניות וכקולנוענית, אני מנסה להזכיר את הדבר הזה: אל תשאירו את הגוף השונה מחוץ לשיחה על מיניות. אל תניחו שאם גוף זקוק לעזרה, הוא הפסיק להיות גוף מיני.

ואולי יום אחד הסצנה שכתבתי כבר לא תיראה כמו פנטזיה. אולי אחות באמת תסגור את הדלת, תיתן לנערה צעירה פרטיות ותגיד לה: זה הגוף שלך. הוא השתנה, אבל הוא עדיין שלך. מותר לך להכיר אותו. מותר לך להיות סקרנית לגביו. מותר לך ליהנות ממנו ולהיות הבעלים שלו. הוא שלך.

"למשוך חוטי זהב מילדות": על הבנה וחמלה ביחסים הבין-דוריים

תהילה סרי-גרינצויג, M.A. מנחה למיניות בריאה ומוגנות מהגיל הרך ועד הבגרות, חוקרת חינוך מיני בחברה הדתית, מרצה ומדריכה צוותים חינוכיים, הורים ונערות

"תמיד אמרתי שכשאני אהיה אימא זה יהיה אחרת" - המשפט הזה, שנתן למחקר התזה שלי את שמו, חוזר אצל כמה מהמראיינות במילים דומות. במחקר ביקשתי להבין את החוויות של אימהות דתיות בחינוך המיני של ילדיהן. ערכתי אותו בתוכנית ללימודי מגדר בהנחייתה הנפלאה של פרופ' מיה לביא-אג'אי. המשפט הזה נאמר מתוך כאב אמיתי, מתוך רצון כן להיטיב, אבל יש בו גם טון ביקורתי: יש "מה שהיה" ו"מה שיהיה אחרת". אחת המראיינות אף מתארת את המשימה שלה כ"לרפא פצעים" שירשה מהבית ומהורים "דפוקים" - ומיד ממחרת להוסיף: "הם לא אשמים בזה". כמוה גם מראיינת נוספת משתפת במסרים על צניעות שקיבלה מהמחנכת שלה, ובאותו משפט מוסיפה: "מסכנה, זה המסרים שגם היא שמעה..." המשפט הזה, שנאמר כמעט כהתנצלות, חושף את הקושי האמיתי: איך מחזיקים יחד את הכאב על מה שלא קיבלנו, עם ידיעה עמוקה שההורים והמחנכים שלנו לא "אשמים" בכוונה תחילה, אלא פשוט נתנו את מה שידעו לתת מתוך המקום שבו הם נמצאים והנורמות החברתיות בזמנם.

ההבנה שהביקורת לא עוזרת לי, אלא אף מגבילה אותי ומשאירה אותי בחשיבה מצומצמת של האשמה, חלחלה בי במהלך כתיבת המחקר. פרק שלם של ממצאים שנכתב בתחושה שאני מגישה "כתב אישום חברתי" שינה את פניו לנרטיב שונה. התחושה הקשה הצביעה לי על שיפוטיות שהיתה בי שמבקשת להתרכז, ומתוכה צמחה התבוננות חדשה, חומלת, שמצליחה לראות את דור המחנכים וההורים כסובייקטים לצד התפקיד המחנך ולהבין: גם איתם לא דיברו בעצם. גם להם לא היתה שפה לגדול איתה בתחום הזה. אמנם את המשפט ההוא שאשת חינוך אמרה לי אי אז "בנים רוצים רק סקס", משפט שללא ספק השפיע עליי - הייתי רוצה למחוק מתהליך ההתבגרות שלי, אבל כיום אני גם מבינה: היא דאגה לי, היא רצתה לשמור עליי. גם היא לא ידעה אחרת, גם היא גדלה באקלים כזה מבוהל. אני מתבוננת על זה היום בחמלה וגם בצער. מחד יודעת שזו טעות, טעות קשה. ומאידך מבינה: זה מה שידעה לתת. את החוויות הללו אני לא מבקשת למחוק או להדחיק, אין בכך תועלת. אני כן מבקשת להבין. להסכים להניח בצד את הכעס, אם קיים, ולהתבונן קדימה. לפנות את המקום היקר שתחושת החוסר תופסת - לחמלה כלפי דור ההורים והמחנכים שלנו. זו עמדה שאני מגלה פעם אחר פעם בתהליכים שאני מלווה שיש בה כח לפתוח שיחות קרובות, מרגשות ומרפאות בין הורים וילדיהם.

בשנה האחרונה מצאתי את התהליך הזה במילותיה החכמות של ימימה אביטל ז"ל, מייסדת שיטת החשיבה ההכרתית, או בשם הנפוץ יותר: "תורת ימימה". ימימה מציעה ביחס למערכות היחסים עם ההורים זווית מבט שונה - לא כתחליף לכאב, אלא כדרך אחרת להחזיק אותו.

לעבור מ"מה חסר לי" ל"מה כן היה שם"

תורת ימימה אביטל מדברת רבות על ה"עומס" - אותו מטען רגשי שכל אחד מאיתנו נושא, מטען שמפעיל ומציף אותנו ברגעים שונים בחיים. אבל המהלך המרכזי בשיטתה אינו לחפש מי אשם בעומס הזה, אלא ללמוד להתבונן בו בלי שיפוטיות כלפי עצמנו וכלפי מי שהעביר לנו אותו. ההורים, לפי ההיגיון הזה, לא "החסירו" מתוך רצון רע או מתוך אדישות. הם פעלו מתוך העומס שלהם - שגם הוא עבר אליהם משרשרת ארוכה של דורות שקדמו להם. אם כך, השתיקה שמרואיינות המחקר תיארו, איננה בהכרח סימן לאדישות של האם כלפי בתה, אלא לעיתים קרובות היא כל מה שהיה בידי האם לתת. בגישה זו אין הכוונה "להצדיק" מסרים שפגעו, ובוודאי שלא להשתיק ביקורת לגיטימית. החשיבה ההכרתית מזמינה לעבור מהתבוננות שמחפשת "מי אשם" להתבוננות שמקדמת לכיוונים מיטיבים. ימימה אביטל מנסחת זאת כך:

תבקש הלומדת בפני הוריה את הקבלה, כפי שהם יכולים לתת ולא מעבר ליכולתם. שהרי מה שלא נתן בילדות מצדך, נמנע מתוך חסר יכולתם ההיא, ולא מתוך חסר רצון להטיב. על כן יש לשחרר את ההאשמה הישנה, שהיא עמס מיתר על הלב.

השורות האלה לא באות לטשטש את הכאב על מה שחסר, אלא להזיז את מוקד ההתבוננות: מהשאלה "למה לא נתנו לי" אל השאלה "מה יכלו לתת, מתוך מי שהם היו". ה"האשמה הישנה" מתוארת כאן במפורש כ"עומס מיותר על הלב" - לא כאמת מוסרית שיש להחזיק בה, אלא כמשקל נוסף, או אפילו עודף, שאפשר ומותר להניח.

שרשרת ולא קרע, פרספקטיבה רחבה

אחת המרואיינות מציעה חשיבה דומה כשהיא מתארת את עצמה כ"חרוז בשרשרת" של דור מעבר: לא הדור שיעשה הכל נכון, אלא הדור שמוסיף את החוליה שלו, מתוך ידיעה שגם הדור הבא יוסיף את שלו. ימימה אביטל נותנת לתנועה הזו ניסוח משלה, שמזמין לחפש לא רק את מה שהוחסר, אלא גם את מה שכן ניתן:

למשך חוטי זָהָב מהילדות, לראות את ה'יש' שהיה שם. כשהלומדת מפיקה את הטוב מהוריה, היא משתחררת מהתלות בהם ומסכימה למציאות כפי שהיא. מתוך כך נבנה קשר נקי, המאפשר כבוד אִמְתִּי מתוך חפץ פנימי.

"חוטי הזהב" הם, במידה רבה, אותם רגעים חיוביים שכן עלו בראיונות לצד החוויות הקשות: הסבתא שקראה עם נכדתה את המדור הרלוונטי במגזין, האב שהצטרף לקניית החזייה הראשונה, האם שקנתה ספר גם אם לא ידעה לפתח שיחה. במקום למחוק אותם מתוך המיקוד ב"מה שלא היה", ימימה אביטל מציעה לראות בהם עדות ל"יש", עדות שמנסה גם להתבונן בעין טובה ופותחת מקום לקשר "נקי", שאינו תלוי עוד בציפייה שהעבר יהיה שונה ממה שהיה. גם אני, עם הזמן ותנועת השחרור מ"מה היה חסר לי" - מגלה כמה טוב קיבלתי, כמה יחס טבעי וחיובי כלפי הגוף היה נוכח: טיפוח הבריאות והדאגה לגוף, שמחה במראה החיצוני, חיוך מול המראה, רגעי שיחות קרובות, ואולי יותר מכל: היכולת לבחור

באומץ ללמוד נושא כל כך רגיש ובמיוחד בחברה הדתית, לבחור בו למקצוע ולקריירה מתפתחת בעידוד רב שאינו מובן מאליו כלל. רק כשהנחתי לביקורת ולמיקוד במה שלא היה מספיק - הייתי פנויה לראות גם טוב. ויש ממנו המון.

מה זה אומר בפועל?

ההצעה איננה לוותר על הביקורת, ובוודאי שלא על העבודה הפנימית שנדרשת כדי לא להעביר הלאה מסרים שאינם מיטיבים, אלא להוסיף לה מבט נוסף: להתבונן בהורים שלנו ובדור המחנכים הקודם לא רק דרך מה שלא קיבלנו מהם, אלא גם דרך ההבנה שהם עצמם נתנו ממה שקיבלו. זה מאפשר משהו שהאשמה, גם אם תהיה המרוככת ביותר, לא מאפשרת. את השותפות. שותפות של אנשים שכל אחד מהם עושה בכל דור מחדש כמיטב יכולתו. ומתוך כך יתאפשרו גם שיח פתוח יותר ותנועה בין-דורית משותפת מתוך הפרספקטיבות השונות, ניסיון החיים וההתפתחויות החברתיות. אני מאחלת לנו שנצליח להביט לאחור בעיניים טובות, לזהות את חוטי הזהב שקיבלנו גם כשהם שזורים בתוך סיפור מורכב, ומתוכם להמשיך ולסלול את הדרך שלנו - בלב חופשי ובבחירה מחודשת של מה שנרצה להעביר הלאה.

מין-עד: חינוך מיני עכשווי במערכת החינוך הישראלית

עורכות: מיקי עופר ירום ונטע ארנון שושני

לפני כעשור סיימתי דוקטורט במגדר והתחלתי ללמד בסמינר הקיבוצים. אחרי כשנתיים של קורסים מערכתיים, כמו סוציולוגיה של החינוך ושיטות מחקר איכותניות, ביקשו ממני להעביר קורס בחירה על החברה הישראלית, בנושא לפי רצוני. הצעתי מגדר, אבל הנושא הזה כבר נלמד במכללה והיה שגור אצל הסטודנטים. החלטתי ללמד חינוך מיני, והשאר, כמו שאומרים, היסטוריה... נרשמתי ללימודים בדלת פתוחה, והתחלתי פוסט-דוקטורט בנושא חינוך מיני במכון מופ"ת.

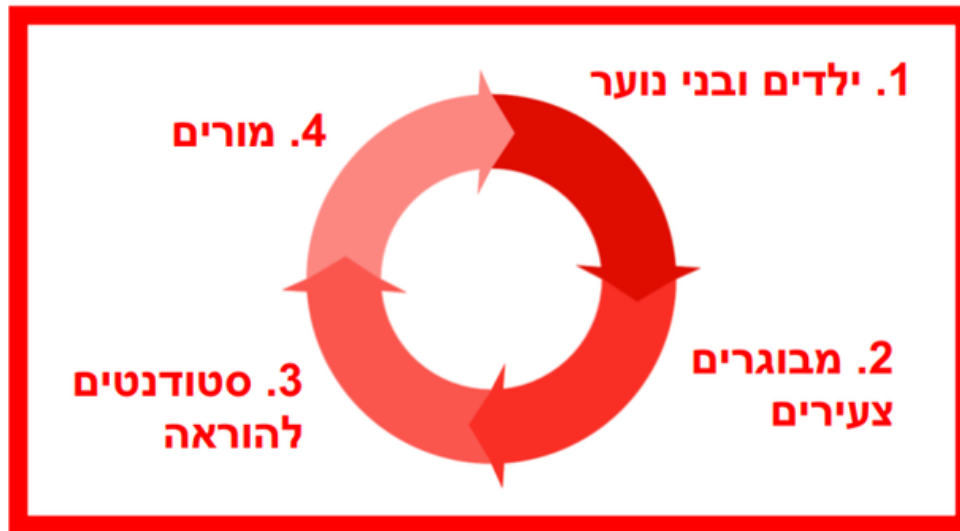
במסגרת הפוסט בדקתי את מצב ההכשרה לחינוך מיני בהכשרה להוראה - ריאיינתי פרחי הוראה, אספתי עדויות כתובות, וניתחתי סילבוסים של הקורסים המעטים שמצאתי שעסקו בתחום. דרך אחד הסילבוסים האלה הגעתי לד"ר מיקי עופר ירום, שלימדה חינוך מיני בחוג לחינוך מיוחד בסמינר הקיבוצים, ואחרי היכרות וחברות של כמה שנים וכתובה משותפת - היא העלתה רעיון להוציא ספר אקדמי על חינוך מיני במערכת החינוך הישראלית. יצאנו לדרך.

המטרה היתה שאפתנית - להוציא את הספר תוך שנתיים! אבל הדרך היתה ארוכה משחשבנו. פגשנו מגפות, ומתיחות אזרחית, ושבעה באוקטובר, ומלחמות, והשבתות... והשנה, סוף סוף, הוא בידינו! כמה דברים היו חשובים לנו במהלך הכתיבה -

ראשית, למלא את החסר ולהציע ספר שיהיה אקדמי וגם נגיש, בנושא חינוך מיני במערכת החינוך הישראלית, שהיא שדה מתפתח במעשה וגם במחקר. בשנים האחרונות יצאו ספרים רבים ונהדרים לילדים ולהורים, ומאמרים וספרים אקדמיים מעולים בשדות משיקים (אחד מהם הוצג במידעון לפני מספר גיליונות: "גוף משלך: רפואה, מין ומגדר" - אסופת מאמרים בעריכת שרון אורשלימי ויעל השילוני דולב). אבל למרות שתהינו האם המשבצת "תתמלא" לפני שנצליח להוציא את הספר המתעכב שלנו - הרי שלצערנו ולשמחתנו המקום נותר פנוי, ואנחנו רואות שהוא נכנס לנישה שכאילו חיכתה ממש עבורו. שנית, רצינו לתת קול לדור המקצועי החדש של חוקרות וחוקרים, נשות ואנשי שטח. במהלך העריכה עלו גם הצעות להזמין מאמרים מאנשי אקדמיה ותיקים יותר, בעלי שם ויוקרה (בלי שמות!). סירבנו - רצינו להביא לפרסום את מי שהצמיחו את שדה החינוך למיניות וצמחו איתו בשנים האחרונות, וקידמו את העיסוק במחקר ובפרקטיקה.

שלישית, רצינו להציג גיוון ככל הניתן. כשם שפרקטיקות מיניות משולבות באורחות חיים מגוונים, והחינוך המיני צריך להיות מותאם לתרבויות מגוונות - כך גם הקולות שמציגים אותו צריכים להיות מקבוצות וחברות שונות שמייצגות את העושר בחברה הישראלית ובמבטים שהיא מציעה על חינוך מיני. את זה השגנו באמצעות חלוקת הספר לשני שערים:

מין-עד גילי שעוקב אחרי חינוך מיני במערכת החינוך, החל מהגיל הרך, דרך יסודי ותיכון, נערות ונערים מתבגרים, ועד להכשרת מורים ולמורים בפועל. הרעיון הוא שכמובן אין שלב מוקדם מדי לחינוך מיני, אבל גם אין שלב מאוחר מדי לשם כך. בתוך השער הזה נמצא המאמר שלי, שכתבתי בעקבות הפוסט-דוקטורט: **לשבור את מעגל המבוכה**: חיברות למיניות בהכשרת פרחי הוראה. מהו מעגל המבוכה? זה –

ילדים ובני נוער שאינם נחשפים לחיברות למיניות, גדלים כמבוגרים צעירים אשר ידיעותיהם בתחום – מוגבלות. כאשר הם הולכים ללמוד הוראה ואינם מקבלים במהלך השתלמותם ידע מתאים – הם הופכים לאנשי חינוך אשר מחנכים את הדור הבא של תלמידים ללא ידע. וחוזר חלילה. והטענה המרכזית במאמר היא שההכשרה להוראה היא השלב האידיאלי לשבור את מעגל המבוכה. השער השני הוא **מין-עד חברתי**, שמסתכל על חינוך מיני בהתאמה לקבוצות חברתיות – דתיים, ערבים, חינוך מיוחד, להט"ב. כמו כן עניין אותנו מה כל קבוצה יכולה ללמוד מהקבוצה האחרת. כיצד החינוך המיני בחברה היהודית השפיע על הערבים? האם החילונים יכולים ללמוד מהחינוך המיני באוריינטציה דתית? האם החינוך הרגיל יכול לאמץ רעיונות מהחינוך המיני בחינוך המיוחד? וכיצד ניתן להכליל להט"ב במערכת החינוך באמצעות חינוך מיני? ויש לנו גם אלמנט פחות שגרתי בשני הפרקים הסוגרים את השערים, שהודפסו בפונט הרב-מגדרי ומציעים חווית קריאה שהיא עצמה מגוונת.

בהוצאה מתרשמים שכוונותינו הפכו למעשה, והספר נרכש על ידי ערבים ויהודים, דתיים, וחילונים, אקדמאים, ואנשי שטח. המאמרים נכנסו לסילבוסים ולרשימות ביבליוגרפיה, וכבר יש הדפסה שנייה!

תודה רבה לכל מי שנשא את הספר בליבו עד שסופסוף יצא לאור השנה, ובמיוחד לכותבות ולכותבים שלנו, שלא אפרט פה, אבל את כולם אתם מכירים והם גדלו יחד עם שדה החינוך המיני ועם האגודה. ולמי שתהה מדוע ההכשרה להוראה היא השלב האידיאלי לשבור את מעגל המבוכה? מוזמנות ומוזמנים לרכוש: [/https://store.macam.ac.il/store/books/1530](https://store.macam.ac.il/store/books/1530)

מחיר מיוחד לזמן מוגבל!

'לדעת לדבר מיניות'
קורס להנחיית מיניות בריאה

קורס מקצועי להכשרת מנחות ומנחים למיניות בריאה, לעבודה עם בני נוער

- כלים להנחיית קבוצות בני ובנות נוער
- ידע מקצועי לצד תרגול וליווי אישי
- אפשרות להשתלב כמנחות/ים בעמותה
- תעודה מוכרת ע"י האגודה לחינוך מיני

סילבוס מלא, פרטים נוספים והרשמה בקישור בתיאור

מחזור אוק' 2026 | 16 מפגשים פרונטליים | ימי ראשון ושישי | מרכז ירושלים

קורס להנחיית מיניות בריאה - "לדעת לדבר מיניות"

'לדעת לבחור נכון' פותחת באוקטובר הקרוב מחזור חדש של "לדעת לדבר מיניות" - קורס הכשרה מקצועי להנחיית מיניות בריאה עם בני ובנות נוער. הקורס כולל 16 מפגשים ו-91 שעות אקדמיות, ומשלב ידע מקצועי מבוסס מחקר, כלים להנחיית קבוצות, תרגול סימולציות וליווי אישי. ההכשרה מעניקה בסיס מקצועי לעבודה חינוכית בתחום המיניות הבריאה, עם אפשרות להשתלב בהנחייה בעמותה.

[לפרטים ולהרשמה <<](#)

תכנית סופרוויז'ן ופרקטיקום של דלת פתוחה

דלת פתוחה מתרגשת לפתוח תוכנית "סופרוויז'ן ופרקטיקום בחינוך למיניות בריאה" - תוכנית מעשית המיועדת למנחות ומנחים שסיימו קורס בסיסי בחינוך למיניות בריאה ורוצים להתחיל להנחות בפועל בקהילה. במסגרת התוכנית תקבלו ליווי מקצועי, תצאו להתנסות מעשית בשטח, ותלמדו איך להפוך את הידע והכלים שרכשתם לעשייה חינוכית בטוחה, אחראית ומדויקת.

16 שעות ליווי סופרוויז'ן | 30 שעות פרקטיקום

אם הגיע הזמן לעשות את הצעד הבא ולהתחיל להנחות - אנחנו כאן כדי ללוות אתכם בדרך.

לפרטים ולהרשמה:

academy@opendoor.org.il | 03-771-4330

דלת פתוחה
60 שנים של קידום מיניות בריאה
1966-2026

יוצאות לשטח - עם ליווי מקצועי

סוכרויז'ן ופרקטיקום
בחינוך למיניות בריאה

למדת קורס בסיסי בחינוך למיניות בריאה ורוצה להתחיל להנחות בפועל בקהילה - תכנית מעשית למנחות ומנחים הרוצים לצבור ניסיון, לקבל ליווי מקצועי ולהיכנס לשדה בצורה בטוחה, אחראית ומדויקת.

- למי זה מתאים?**
מנחות ומנחים שסיימו קורס בסיסי ורוצים להתחיל להנחות בקהילה.
- מה מתרגלים?**
הנחיה בפועל, עיבוד מצבים מהשטח, קבלת משוב ובניית ביטחון.
- מה כוללת התכנית?**
16 שעות ליווי סופרוויז'ן
30 שעות פרקטיקום.

תעודת הסמכה

בחינוך למיניות בריאה (CSE)

של עמותת דלת פתוחה

הופכים את הרגישות למקצועיות: הכשרה מעשית ואקדמית שמלמדת אתכם איך לדבר על מיניות בביטחון.

למי מתאים ללמוד בהכשרה לחינוך למיניות בריאה?

- בעלות ובעלי תואר ראשון, יתרון לתחומי החינוך והטיפול
- המעוניינים להיות מובילי שינוי ומשפיעים על השיח
- המעוניינים להשתלב במקצוע איכותי, נדרש ומשנה חיים!

להרשמה

מה הופך את ההכשרה הזו לטובה ביותר בתחום?

- מגוון מרצות ומרצים המובילים בשדה המיניות בישראל
- ההכשרה מוכרת לגמול השתלמות
- גמישות במודל הלמידה: היברידי או פרונטלי
- מעל 1,200 בוגרות ובוגרים, ומעל 30 שנות ניסיון בשטח
- עמידה בסטנדרט הגבוה ביותר של האגודה לחינוך מיני בישראל
- תעודה בהכרה בינלאומית – תחת הארגון העולמי IPPF

רוצים להוביל שיח כתוח **הצטרפו אלינו!**
ומשמעותי על מיניות בישראל?
academy@opendoor.org.il | 03-7714330

הכשרה למנחות.ים למיניות של דלת פתוחה

נותרו מקומות אחרונים להכשרה למנחות.ים למיניות של דלת פתוחה ועכשיו עם הנחה מיוחדת לידידות וחברות האגודה - הטבה של 5%.

ניתן לבחור בין שני מסלולים:

המסלול ההיברידי: יום ראשון בזום + יום שני פרונטלי בתל אביב.

המסלול הפרונטלי (יום ג'): יום לימודים מרוכז במרכז תל אביב (מרחק הליכה מרכבת השלום).

מתחילות באוקטובר!

הבוגרות שלנו משתלבות בהנחיית סדנאות במסגרות שונות ובפעילות העמותה!

התוכנית מוכרת לגמול השתלמות.

מספר המקומות מוגבל. לפרטים והרשמה וקבלת ההטבה לידידות וחברות האגודה צרו קשר בטלפון או מייל:

academy@opendoor.org.il | 03-771-4330

עד כאן להפעם.

לפרסום במידעונים הבאים, או לכל רעיון או עניין אחר, מוזמנות.ים לפנות אלינו במייל

info@sei.org.il

עורכות: עתר רוזנפלד, ד"ר נטע ארנון שושני

